

CP/440/07.02.2008
DCL/286/07.02.2008

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România
Telefon: (+40-1) 313-2531 Fax: (+40-1) 312-5480
Internet : <http://www.ccr.ro> E-mail: ccr@cdep.ro

Dosar nr.1836A/2007

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA GENERALĂ
Nr. 1.1.3.8 / 07-02-2008

Domnului TRAIAN BĂSESCU
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

În temeiul dispozițiilor art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă comunicăm, alăturat, Decizia nr.38 din 30 ianuarie 2008, prin care s-a constatat că dispozițiile referitoare la „vânzarea prin negociere directă” din art.13, prevăzut la art.I punctul 3, și dispozițiile cuprinse la art.I punctul 6 referitoare la art.18¹ din Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.28/2007 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr.19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome ”Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” sunt neconstituționale.

Vă asigurăm, Domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE

Prof.univ.dr.Ioan Vida

R O M Ȃ N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.1836A/2007

D E C I Z I A nr.38

din 30 ianuarie 2008

referitoare la constituționalitatea art.13 și a art.18¹ din Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.28/2007 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr.19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome "Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat"

Secretarul general al Camerei Deputaților, cu Adresa nr.51/5516 din 19 decembrie 2007, a înaintat Curții Constituționale sesizarea referitoare la neconstituționalitatea art.18¹ din Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.28/2007 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr.19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome "Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat".

Potrivit tabelului cuprinzând semnăturile autorilor sesizării de neconstituționalitate, cei 70 de deputați sunt următorii: Gheorghe Albu, Liviu Almășan, Amarie Constantin, Nicolae Bara, Gheorghe Barbu, Cornel Ștefan Bardan, Iulian-Gabriel Bîrsan, Anca-Daniela Boagiu, Ionela Bruchental-Pop, William-Gabriel Brînză, Daniel Buda, Cătălin Ovidiu Obuf Buhăianu, Costică Canacheu, Bogdan Cantaragiu, Petru Călian, Alexandru Ciocâlțeu, Liviu Codîrlă, Anca Constantinescu, Radu-Cătălin Drăguș, Stelian Duțu, Ionesie Ghiorghioni, Ion Gonțea, Dan Grigore, Traian Constantin Igaș, Cristian Ilie, Valentin Adrian Iliescu, Daniel Ionescu, GrațIELA Denisa Iordache,

Radu Lambrino, Petru Lificiu, Dănuț Liga, Mircea Man, Laurențiu Mironescu, Liviu Alexandru Miroșeanu, Alexandru Mocanu, Petru Movilă, Ioan Oltean, Aurel Olărean, Constantin Petrea, Cosmin Gabriel Popp, Cezar-Florin Preda, Ioan Dumitru Puchianu, Dumitru Puzdrea, Cristian Rădulescu, Marius Rogin, Marcel-Laurențiu Romanescu, Gheorghe Sârb, Mugurel Liviu Sârbu, Petre Străchinaru, Valeriu Tabară, Constantin Tudor, Horia Văsioiu, Romică Andreica, Cristian Alexandru Boureanu, Dan Horațiu Buzatu, Marian Hoinaru, Mircea Teodor Iustian, Corneliu Momanu, Viorel Oancea, Dumitru Pardău, Marian Sorin Paveliu, Florin Aurelian Popescu, Vasile Pruteanu, Gabriel Sandu, Ion Stoica, Cornel Știrbeț, Raluca Turcan, Dragoș Ujeniuc, Petre Ungureanu și Claudius Mihail Zaharia.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.12694 din 19 decembrie 2007, formând obiectul Dosarului nr.1836A/2007.

În motivarea sesizării, autorii acesteia susțin că prevederile art.18¹ din Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.28/2007 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr.19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome "Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat", sunt contrare dispozițiilor art.16 alin.(1) din Constituție, deoarece creează privilegii pentru persoanele fizice sau persoanele juridice de drept privat care folosesc imobilele, ce sunt cuprinse în lista întocmită de Regia Autonomă "Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat". Se consideră că aceste persoane sunt privilegiate, întrucât ele pot cumpăra astfel de imobile prin negociere directă, iar nu prin licitație publică. Prin evitarea vânzării la licitație a imobilelor se instituie o măsură discriminatorie față de toate celelalte persoane care, potrivit dreptului comun, au acest drept. Autorii sesizării mai susțin că legiuitorul nu poate să "împiedice formarea și încasarea unui preț mai bun pentru unele bunuri ale statului, evitând utilizarea licitațiilor, dar folosind metoda negocierii directe." Aceste persoane ar putea fi preferate doar "în situația în care ar oferi un preț egal cu alte persoane, care ar

participa la o licitație, dar dacă prețul oferit de acestea ar fi mai mic, ar trebui să fie preferate persoanele care oferă un preț mai mare.”

Se precizează că reglementarea unor regimuri juridice diferențiate nu este justificată obiectiv și rațional de existența unor situații diferite în care s-ar afla cele două categorii de persoane, ”și anume cele care folosesc imobilele și restul persoanelor participante la o licitație.”

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

În punctul său de vedere înregistrat la Curtea Constituțională sub nr.423 din 18 ianuarie 2008, **Guvernul**, susține următoarele:

„Din examinarea textului art.18¹ al ordonanței (...) rezultă intenția de reglementare a legiuitorului în sensul constituirii unui drept de preemțiune la cumpărare, prin negociere directă, a imobilelor proprietate privată a statului propuse spre vânzare, în beneficiul deținătorilor actuali ai acestora (grevate de sarcini), în condițiile și în termenele prevăzute în textul criticat, respectiv, a celor cărora le-au fost anterior atribuite și care le folosesc „*cu temei legal*”.

Se evocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale în materia dreptului de preemțiune, în care s-a statuat, în mod constant, că acest drept este constituțional în măsura în care este reglementat expres de lege, iar persoanele beneficiare se află în aceeași situație juridică.

Se precizează că, ”asupra procedurii de înstrăinare a imobilelor care fac obiectul reglementărilor contestate, Guvernul României își menține punctul de vedere, în sensul **oportunității vânzării acestora prin licitație publică.**”

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor și prevederile criticate din Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.28/2007 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr.19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome "Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat", raportate la dispozițiile Constituției, precum și prevederile Legii nr.47/1992, reține următoarele :

Potrivit dispozițiilor art.146 lit. a) din Constituție și ale art.1, art.10, art.15, art.16 și 18 din Legea nr.47/1992, Curtea a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

Obiectul sesizării îl constituie prevederile art.I punctul 6 din Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.28/2007 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr.19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome "Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat". Potrivit acestor prevederi, **"La articolul I, după punctul 10 se introduce un nou punct, pct.10¹, cu următorul cuprins:**

<<Art.18¹. – (1) Imobilele pot fi înscrise pe lista prevăzută la art.15 alin.(2) din inițiativa R.A.-A.P.P.S.

(2) În urma înscrierii pe listă de către R.A.-A.P.P.S. a imobilului aflat în folosință cu temei legal a persoanelor fizice sau juridice de drept privat care folosesc imobilele prevăzute la art.11 și aveau la data de 30 septembrie 2007 toate taxele aferente folosirii imobilului plătite integral, R.A.-A.P.P.S. va solicita, în termen de 15 zile, persoanei fizice sau juridice respective prezentarea unui punct de vedere scris cu privire la cumpărarea imobilului prin negociere directă, pornind de la prețul stabilit prin art.14.

(3) Prin temei legal se înțelege folosința imobilelor în cauză, în baza unui contract de închiriere, convenție de cazare sau alt act încheiat de persoane fizice sau juridice de drept privat cu R.A.-A.P.P.S.

(4) *Persoana fizică sau juridică de drept privat care folosește unul dintre imobilele prevăzute la art.11 va răspunde, în termen de 15 zile de la primirea solicitării R.A.-A.P.P.S., precizându-și opțiunea.*

(5) *Dacă persoana prevăzută la alin.(4) optează pentru cumpărarea prin negociere directă, procedura va fi finalizată în termen de 10 zile de la data depunerii opțiunii.*

(6) *Dacă persoana prevăzută la alin.(4) nu răspunde în termenul prevăzut sau nu optează pentru cumpărarea prin negociere directă, R.A.-A.P.P.S. va proceda la vânzarea imobilului prin licitație deschisă, în condițiile legislației în vigoare.>>”*

Dispozițiile considerate ca fiind încălcate prin textele criticate sunt cele ale art.16 alin.(1) din Constituție, cu următorul cuprins: *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”*

Autorii sesizării susțin că textul criticat creează un regim privilegiat pentru persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat care folosesc imobilele cuprinse în lista întocmită de R.A. – A.P.P.S., contrar dispozițiilor art.16 alin.(1) din Constituție, ce consacră principiul egalității, regim ce are ca efect discriminarea nejustificată a altor subiecte de drept care ar fi îndreptățite la cumpărarea imobilelor prin procedura licitației publice.

În vederea examinării criticii de neconstituționalitate se impune a se lua în considerare jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, cu privire la respectarea principiului egalității.

1. Astfel, Curtea a statuat, în mod constant, că principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, consacrat de art.16 alin.(1), ce se corelează cu prevederile cuprinse în art.14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu înseamnă că reglementarea trebuie să fie uniformă, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament juridic egal, la situații diferite, tratamentul nu poate fi decât diferit, justificat în mod obiectiv și rațional. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat, de exemplu, prin: Decizia nr.70 din 15 decembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.307, din 27 decembrie 1993, Decizia nr.168 din 10 decembrie 1998,

publicată în Monitorul Oficial al României nr.77, Partea I, din 24 februarie 1999, Decizia nr.78 din 25 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României nr.217, Partea I, din 2 aprilie 2003, Decizia nr.423 din 10 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.418 din 22 iunie 2007.

În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, cum ar fi, de exemplu, *Hotărârea CEDO din 23.07.1968*, care s-a pronunțat în *Cazul referitor la anumite aspecte ale regimului lingvistic din învățământul din Belgia*. Prin această hotărâre se arată că: „trebuie, deci, căutate criteriile care permit să se determine dacă o deosebire de tratament într-o situație dată, referitoare la exercițiul drepturilor și libertăților recunoscute, contravin articolului 14. În această privință, Curtea, urmând principiile care se degajă din practica judiciară a unui mare număr de state democratice, a reținut că egalitatea de tratament este încălcată dacă diferența de tratament este lipsită de o justificare obiectivă și rezonabilă [...]; articolul 14 este, de asemenea, violat atunci când este clar stabilit că nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat”.

2. De asemenea, este necesar a se stabili dacă persoanele fizice și persoanele juridice îndreptățite, potrivit textului criticat, a cumpăra imobilele prin negociere directă, se află în situație egală cu alte persoane, care, potrivit dreptului comun, pot participa la licitație publică. În acest scop, Curtea apreciază că este necesar să examineze politica legiuitorului român în domeniul vânzării de locuințe construite de către stat. Astfel, actele normative având acest obiect de reglementare sunt: Decretul-Lege nr.61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.22 din 8 februarie 1990, Legea nr.85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr.264 din 15 iulie 1998, și Legea locuinței nr.114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.393 din 31 decembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

În esență, în materia proprietății, legiuitorul român a reglementat vânzarea – cumpărarea locuințelor construite din fondurile statului, deținute de chiriași, prin norme

cu caracter social. Astfel, beneficiari ai acestor prevederi legale au fost persoanele care aveau calitatea de chiriași ai locuințelor cu suprafață locativă normată, pe membru de familie, de până la 10 metri pătrați. Caracterul social al legilor menționate rezultă și din prevederile art.1 alin.2 și 3 din Legea nr.85/1992. Astfel, potrivit alin.(2): „*Sunt exceptate de la prevederile alin.1 locuințele care depășesc suprafețele maxime prevăzute în actele normative în baza cărora s-au executat locuințele din fondurile statului [...]*”, iar potrivit alin.(3) din același articol, “*sunt exceptate locuințele de protocol care au servit sau servesc demnitarilor sau altor persoane alese sau numite în funcții drept locuințe pe durata exercitării funcției, chiar dacă acestea sunt scoase ulterior din evidența locuințelor de protocol.*”

Curtea observă că, ulterior, prin dispozițiile art.7 din Legea nr.114/1996, legiuitorul a reglementat în mod distinct, construirea de locuințe cu suprafețe locative normate, cu posibilitatea exercitării controlului asupra prețului de către consiliile locale “*în vederea accesului la proprietate pentru unele categorii de persoane*”, stabilind și o ordine de prioritate a acestora, în funcție de starea lor socială. Și aceste reglementări au un profund caracter social, așa cum rezultă din cuprinsul art.10 alin.1, potrivit căruia: “***De prevederile art.7 din prezenta lege beneficiază, o singură dată, persoanele fizice care, împreună cu familia, nu au deținut și nu au în proprietate o locuință, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 7 lit.c) [...].***”

Prin aceeași lege s-a stabilit și regimul juridic al locuințelor de protocol. Astfel, potrivit art.57, „*Locuințele de protocol sunt proprietate publică a statului*” Conform art.58 alin.(1) și art.59 alin.(1): „*Președintele României, președintele Senatului, președintele Camerei Deputaților și primul-ministru beneficiază, în condițiile prezentei legi, de câte o locuință de protocol, ca reședință oficială*”, respectiv: „*Pot beneficia de locuință de protocol, la cerere, cu plata chiriei prevăzute de lege, persoanele care îndeplinesc următoarele funcții publice: vicepreședinți ai Senatului și ai Camerei Deputaților, miniștri de stat, miniștrii și asimilații acestora, precum și președintele Curții Supreme de Justiție, președintele Curții Constituționale,*

președintele Curții de Conturi, președintele Consiliului Legislativ și Avocatul poporului, pe durata exercitării funcției sau a mandatului.”

Curtea constată că regimul juridic al locuințelor de protocol este reglementat mai detaliat prin Ordonanța Guvernului nr.19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome "Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat", publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.87 din 1 februarie 2002. Astfel, la art.5 se prevede durata de valabilitate a contractului de închiriere, și anume exclusiv pentru perioada exercitării funcției sau demnității publice. În acest sens, legea precizează încetarea de drept a contractului *"[...] în termen de 60 de zile de la data expirării mandatului sau, după caz, a eliberării din funcție, situație în care persoana în cauză are obligația de a elibera locuința."*

Din examinarea dispozițiilor menționate, Curtea reține că legiuitorul a reglementat, în mod distinct regimul juridic al locuințelor de protocol, proprietate publică a statului, față de cel al locuințelor proprietate privată a statului. Este de observat că dispozițiile art.18¹ cuprinse la art.I punctul 6 din legea criticată reglementează vânzarea locuințelor proprietate privată a statului. Din proprietatea privată a statului pot face parte, însă, și locuințele de protocol numai în măsura în care regimul lor juridic de proprietate publică a fost schimbat în cel de proprietate privată, prin hotărâre de guvern, așa cum prevede art.10 alin.(2) din Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.448 din 24 noiembrie 1998. Altfel, își găsesc aplicarea dispozițiile art.136 alin.(4) teza întâi din Constituție, care prevăd că: *"Bunurile proprietate publică sunt inalienabile"*. Prin urmare, foștii și actualii demnitari și funcționari publici pot avea calitatea de cumpărători, dar, din diferența de regim juridic al celor două categorii de locuințe – cele înstrăinate în condițiile Decretului-Lege nr.61/1990 și al Legii nr.85/1992 și cele din fondul de protocol, conform Legii nr.114/1997 și Ordonanței Guvernului nr.19/2002 - decurge și statutul juridic diferit al cumpărătorilor, având în vedere condițiile diferite în care s-au încheiat contractele de închiriere.

Astfel, foștii chiriași, cumpărători ai locuințelor construite din fondurile statului, le-au cumpărat în condițiile unor acte normative de aplicabilitate generală, pe când deținătorii locuințelor de protocol au dobândit calitatea de chiriași fie ca urmare a alegerii lor într-o demnitate publică sau a numirii în funcții publice, numai pe durata exercitării acestora, fie în baza unui act de folosire a locuințelor la care nu aveau dreptul. În ipoteza în care s-au încheiat contracte de închiriere pe durată determinată, cu încălcarea dispozițiilor legale imperative [art.60 alin.(3) din Legea locuinței nr.114/1997 și art.5 din Ordonanța Guvernului nr.19/2002], Curtea reține că acestea sunt nule de drept pentru perioada ce s-a scurs după împlinirea a 60 de zile de la data încetării exercitării demnității sau a funcției publice, încălcându-se astfel dispozițiile art.1 alin.(5) din Constituție, potrivit cărora *“În România, respectarea [...] legilor este obligatorie”*.

Posibilitatea de a cumpăra astfel de locuințe, prin negociere directă creează, în favoarea deținătorilor lor, un privilegiu nejustificat obiectiv și rațional, deoarece sunt excluse de la licitație publică toate celelalte persoane îndreptățite a le cumpăra. În aceste condiții, poziția socială a demnitarilor și a înalților funcționari publici nu reclamă o măsură cu caracter social din partea statului.

Soluția legală de acordare a unei astfel de înlesniri nu este justificată nici pentru faptul că, pe durata contractului de închiriere a locuințelor de protocol, beneficiarii acestora și-au păstrat dreptul asupra locuințelor deținute anterior, fie în proprietate personală, fie cu titlu de chiriași.

Pentru considerentele expuse, Curtea constată că prevederile criticate încalcă dispozițiile art.16 alin.(1) din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la formarea prețului de vânzare a imobilelor proprietate privată a statului, Curtea reține că acesta are obligația de a obține un preț cât mai mare, care se poate realiza, exclusiv, prin licitație publică. Această soluție se întemeiază pe dispozițiile art.135 alin.(2) din Legea fundamentală, referitoare la obligația statului de a asigura protecția concurenței loiale, de valorificare a tuturor factorilor de producție și de protejare a intereselor naționale în activitatea economică și financiară, aceasta cu atât mai mult cu cât dintre beneficiarii

dispozițiilor criticate fac parte și persoanele juridice de drept privat, care trebuie să se supună regulilor economiei de piață.

Deși Guvernul susține că legiuitorul a avut în intenție reglementarea unui drept de preemțiune în beneficiul deținătorilor actuali ai imobilelor, Curtea constată că prevederile criticate nu reglementează un asemenea drept în favoarea foștilor deținători, întrucât dreptul nu este prevăzut de lege, și, ca atare, nu sunt întrunite condițiile de exercitare a acestuia. În cazul dreptului de preemțiune se reglementează prioritatea la cumpărare, în condiții identice, și nu dobândirea de bunuri în condiții avantajoase, prin negociere directă. Instituirea unui astfel de drept are semnificația restrângerii sferei beneficiarilor dobândirii acestor bunuri, ceea ce ar crea privilegii pentru unele categorii de persoane care le dețin, în anumite cazuri și cu încălcarea legii. Reglementarea dreptului de preemțiune de către alte prevederi legale are drept scop ocrotirea și apărarea interesului național sau a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, cum ar fi, de exemplu, Legea nr.33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, Legea nr.26/1996 - Codul silvic și Legea nr.182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, etc., și de aceea o eventuală reglementare a unui astfel de drept, în materie, nu-și găsește aplicare.

Curtea constată, de asemenea, că textul criticat creează, în mod vădit, privilegii, prin vânzarea imobilelor către actualii deținători, întrucât prin noțiunea de „*temei legal*”, potrivit legii, s-ar înțelege nu numai contractul de închiriere, ci și convenția de cazare sau „*alt act încheiat de persoane fizice sau juridice de drept privat cu R.A. -A.P.P.S.*”, ori, în general, folosința acestora, ceea ce este inadmisibil, deoarece contravine principiului echității sociale, ce rezultă din art.1 alin.(3) din Constituție, care consacră valoarea de dreptate socială.

Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că prevederea legală criticată contravine și dispozițiilor art.1 alin.(3) și alin.(5), precum și ale art.135 alin.(2) din Constituție.

În temeiul dispozițiilor art.31 alin.(2) din Legea nr.47/1992, Curtea examinează și alte prevederi ale legii, care nu au făcut obiectul criticii de neconstituționalitate, dar care nu pot fi dissociate de prevederile cuprinse la art.I punctul 6 referitoare la art.18¹ din legea criticată. În

acest sens, Curtea se pronunță și asupra prevederilor art.13 prevăzut la art.I punctul 3, potrivit căroră "Vânzarea imobilelor se realizează prin licitație, sau, după caz, prin negociere directă, în condițiile legislației în vigoare." Ca atare, sintagma referitoare la vânzarea "prin negociere directă" conține o prevedere legală neconstituțională.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit.a), art.147 alin.(4) și din Constituția României, al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992,

Curtea Constituțională

În numele legii

Decide :

Constată că dispozițiile referitoare la „vânzarea prin negociere directă” din art.13, prevăzut la art.I punctul 3, și dispozițiile cuprinse la art.I punctul 6 referitoare la art.18¹ din Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.28/2007 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr.19/2002 privind unele măsuri pentru constituirea și utilizarea fondului locativ de protocol, proprietate publică a statului, și pentru vânzarea unor imobile, proprietate privată a statului, aflate în administrarea Regiei Autonome "Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat" sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președintelui Camerei Deputaților, președintelui Senatului, primului – ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 30 ianuarie 2008 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Ninosu, Ion Predescu, Puskas Valentin Zoltan, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

Președinte,
Ioan Vida
Prof.univ.dr. Ioan Vida

Prim-magistrat asistent,
Claudia Miu
Claudia Miu